

MONDATOK A NEGYEDIK ÉVSZAKBÓL

Nyargal a szél a tetőn. Mint egy fúria, egy
vén haragos, tenyeres-talpas, rút amazon.
Reszket az ablaküveg, nincs nyugalom; kereket
kötnek a téglafalak. Csak fékezni szabad,
minden erővel, igével. Lehet, ez sem elég,
mert odakinn kavicsot görget a frász, jegenyét
tördel a vész – s a hidak, tornyok megpofozott,
megkötözött, nyomorult szörnyek lesznek. Ahogy
zúg a vihar, riadózik körülöttem a ház.
Éberem élek. A lélek dominál, amikor
rám csavarodnak a százéves gondolatok,
húséhes fonalak. Mégis fázom. Ez itt
egy másféle valóság – zavaros, kitakart
elmével rokon. És elviselem, ha tudom.

Csengery Kristóf

HA MEGUNJA, FORDUL

Nincs miről, nincs mit. Ha lenéz a mélybe,
csak sötétet lát. Tagolatlan árnyék.
Sejti: ez mind – ő. De ha így van, akkor
mért oly ijesztő

ott kutatni? Mert valahányszor úgy dönt,
hogy lepillant vagy (ami még merészebb)
lent időz – pár perc, s menekülne. Torznak
látja saját rég

ismerős létét. Az elunt, sarokban
vénülő, porlepte kacatra nézve
képtelen felfogni, a múlt miért lett
épp olyan. Ezt már

sokszor eljátszotta. Az undor és a
meghasonlás íze, akár az emlék,
visszatér, szétárad a szájban. Érzy:
nem lehet élni

így. Hogy éljen hát? Sose tudta. Nem volt
rá receptje, nincs ma sem. Önmagától
futni el: ez megy – s ha megunja, fordul
önmaga ellen.

HABREND

Nem foghatod rám: túlhabzó vagyok.
Inkább ez áll: habzásom fékezett,
mert habozok, habár akadna ok
(számos, nyomós) emelni szót, kezét.

Emelem inkább söröspoharam,
meginni nem habozván, ami benne
habzik, s ha ittam eleget, olyan
arccal nézek szét, mintha rendben lenne,

ami (mint rendesen) rendetlenül
kallódik és enyészik szanaszét.
Ez a dolgok rendje: mikor belül

jó a fűtés, nem kérdezzük, miért
vacog odakint a világ.
Én nem habozok kortyolni tovább.